

Sygn. akt: I C 75/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Brzesku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agata Gawłowska-Sobusiak
Protokolant:	Paulina Wąs

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 r. w Brzesku

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. P.**

przeciwko (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) Spółka Akcyjna Oddział w P. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 9 333,68 zł (dziewięć tysięcy trzysta trzydzieści trzy złote 68/100);

II. zasądza od strony pozwanej (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) Spółka Akcyjna Oddział w P. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki E. P. następujące kwoty:

a) kwotę 7 604,11 zł (siedem tysięcy sześćset cztery złote 11/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 lutego 2015r. do dnia zapłaty,

b) kwotę 1 298,16 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych 16/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty,

c) odsetki ustawowe od kwoty 4 666,84 zł (cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt sześć złotych 84/100) liczone od dnia 23 lutego 2015r. do dnia 13 sierpnia 2015r.,

d) odsetki ustawowe od kwoty 4 666,84 zł (cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt sześć złotych 84/100) liczone od dnia 23 lutego 2015r. do dnia 13 sierpnia 2015r. oraz od dnia 5 września 2015r. do dnia 21 września 2015r.,

e) kwotę 615,00 zł (sześćset pięćnaście złotych 00/100);

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od strony pozwanej (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) Spółka Akcyjna Oddział w P. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki E. P. kwotę 4160,00 zł (cztery tysiące sto sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwota 2 400,00 zł tytułem wynagrodzenia radcowskiego i kwota 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia

SR Agata Gawłowska – Sobusiak

Sygn. akt I C 75/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 29 listopada 2016 r.

Powódka E. P. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) Spółka Akcyjna Oddział w P. (...) z siedzibą w W. kwoty 16 937, 79 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 16 322, 79 zł od dnia 6 października 2014 r do dnia zapłaty,
- od kwoty 615, 00 zł od dnia doręczenia nakazu zapłaty do dnia zapłaty.

Ostatecznie powódka **cofnęła pozew co do kwoty 9 333, 68 zł** (pismo z dnia 10 marca 2016 r) i domagała się zasądzenia następujących kwot (pismo z dnia 10 października 2016 r):

- **kwoty 7 604, 11 zł** (w tym kwota 615, 00 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej opinii) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 lutego 2015 r do dnia zapłaty,
- **kwoty 1 913,16 zł** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty (rozszerzenie powództwa zawarte w piśmie z dnia 23 sierpnia 2016 r, doręczonym stronie pozwanej dnia 29 sierpnia 2016 r)
- **odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 4 666,84 zł** od dnia 23 lutego 2015 r do dnia 3 września 2015 r,
- **odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 4 666, 84 zł** od dnia 23 lutego 2015 r do dnia 21 września 2015 r.

(rozszerzenie i ostateczne sprecyzowanie żądania pozwu doręczone stronie pozwanej bezpośrednio przez Sąd dnia 21 listopada 2016 r).

Nadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości.

W uzasadnieniu pozwu oraz w dalszych pismach procesowych powódka podniosła, że w dniu 6 września 2014r. w miejscowości D. na drodze gminnej prowadzącej z drogi krajowej DK (...) w kierunku P. doszło do wypadku drogowego. Na łuku drogi kierowany przez powódkę samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...) zderzył się z jadącym z naprzeciwka samochodem marki O. (...) o nr rej (...) kierowanym przez M. K., przez co oba pojazdy uległy znacznemu uszkodzeniu. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 22 stycznia 2015r. sygn. akt II K 842/14 postępowanie karne wobec powódki warunkowo umorzono na okres próby wynoszący 1 rok. Natomiast kierująca samochodem marki O. (...) M. K. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 30 marca 2015r. sygn. akt II W 186/15 została skazana na karę grzywny w kwocie 200, 00 zł. Zarówno sąd, jak i powołany w sprawie karnej biegły, nie określili stopnia przyczynienia się uczestniczek do wypadku drogowego, przez co uznać należy, że przyczyniły się one do zaistnienia wypadku w równym stopniu.

Dalej powódka podniosła, że kierująca samochodem marki O. (...) M. K. w dacie wypadku posiadała ważne ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Wobec powyższego powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej, ale strona pozwana decyzją z dnia 24 lutego 2015r. odmówiła wypłaty odszkodowania powołując się na brak podstaw do przyjęcia winy kierującej samochodem marki O. (...) M. K. za zaistniałe zdarzenie. Dopiero po wniesieniu pozwu w przedmiotowej sprawie, w dniu 3 września 2015r. strona pozwana wypłaciła powódce

część dochodzonego odszkodowania w kwocie 4 666,84 zł, natomiast w dniu 21 września 2015r. dalszą kwotę 4 666,84 zł – łącznie 9 333, 68 zł i w tym zakresie powódka cofnęła pozew, wnosząc jednak o zwrot kosztów procesu.

Odnosnie wysokości odszkodowania, powódka powołała się na wycenę szkody sporządzoną na jej prywatne zlecenie przez rzeczoznawcę inż. J. P., któremu wypłaciła wynagrodzenie w kwocie **615, 00 zł**. Powódka podkreśliła, że dokonanie przez prywatnego rzeczoznawcę oględzin pojazdu, ustalenie zakresu uszkodzeń i sporządzenie kosztorysu było wydatkiem koniecznym i celowym do dochodzenia wypłaty odszkodowania na drodze sądowej. Z tego też względu powódka domaga się zwrotu wyżej wymienionej kwoty 615, 00 zł.

Powódka podniosła, że rzeczoznawca oszacował wysokość szkody w samochodzie marki H. (...) na kwotę 32 645,58 zł, a przyjmując równy stopień przyczynienia obu uczestników wypadku drogowego powódka tytułem odszkodowania winna otrzymać 50% wymienionej kwoty, tj. kwoty **16 322, 79 zł**. Takiej kwoty powódka pierwotnie domagał się pozewem, a po wypłacie przez stronę pozwaną kwoty 9 333, 68 zł, ograniczyła powództwo do kwoty **7 604, 11 zł**, w tym 615, 00 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej opinii. Po zapoznaniu się z opinią biegłego sądowego z zakresu szacowania pojazdów mechanicznych mgr inż. J. S. sporządzoną w przedmiotowej sprawie, w której wysokość szkody została oszacowana na kwotę 36 471, 89 zł, powódka rozszerzyła powództwo o kwotę **1 913, 16 zł**.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej, że samochód marki H. (...) stanowi współwłasność powódki i jej męża, powódka podała, iż wraz z mężem pozostają we wspólności majątkowej i może domagać się zapłaty odszkodowania w całości na swoją rzecz.

Sąd Rejonowy w Brzesku nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 30 września 2015r. sygn. akt I Nc 991/15 zobowiązał stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powódki kwoty 16 937,79 zł z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła strona pozwana.

W sprzeciwie oraz w dalszych pismach procesowych strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Strona pozwana w pierwszej kolejności zarzuciła, że powódka pozwała Oddział, który nie ma zdolności sądowej i tym samym powództwo powinno ulec odrzuceniu. W stanie prawnych obowiązującym na dzień wniesienia pozwu obowiązywała ustawa o działalności ubezpieczeniowej z dnia 22 maja 2003r., która nadawała zdolność sądową tylko głównemu oddziałowi zagranicznemu zakładu ubezpieczeń, czyli takiemu, którego przedsiębiorca ma swą główną siedzibę poza granicami Unii Europejskiej.

Dalej, strona pozwana kwestionował roszczenie powódki co do wysokości. Strona pozwana podniosła, że przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w którym ustaliła wartość szkody na kwotę 18 667, 36 zł. Zdaniem strony pozwanej wartość ta została ustalona prawidłowo i stanowi niezawyżone koszty naprawy samochodu marki H. (...). Mając na uwadze to, że powódka przyczyniła się do wypadku drogowego w 50%, strona pozwana wypłaciła powódce 50% wyżej wymienionej kwoty tj. 9 333,68 zł, w dwóch transzach: w dniu 3 września 2015r. kwotę **4 666,84 zł**, a w dniu 21 września 2015r. kwotę **4 666, 84 zł** wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia pierwszej wypłaty w kwocie **42,96 zł (odsetki naliczone od kwoty 9 333, 68 zł za okres od dnia 14 sierpnia 2015 r do dnia 4 września 2015 r)**. Strona pozwana dodała, że samochodu marki H. (...) w chwili wypadku był pojazdem wieloletnim, znacznie wyeksploatowanym, a części w nim zamontowane, z uwagi na okres eksploatacji pojazdu, nie można uznać za odpowiadające wartości i jakości części nowych, oryginalnych. Naprawa tego samochodu przy użyciu dostępnych części alternatywnych oryginalnych, zgodnych ze specyfikacją producenta pojazdu, pozwala na przywrócenie tego samochodu do stanu sprzed szkody, a nawet do polepszenia jego stanu technicznego, z uwagi na zamontowanie w nim części nowych, niewyeksploatowanych. Nie jest zatem uzasadnione przyznanie odszkodowania w kwocie przekraczającej koszty naprawy samochodu marki H. (...) przy użyciu części oryginalnych. Naprawienie szkody ma bowiem wyrównać ubytek majątkowy poszkodowanego i nie może prowadzić do jego wzbogacenia.

Strona pozwana zarzuciła także, że bezzasadne jest żądanie pokrycia kosztów prywatnych oględzin, ustalenia zakresu uszkodzeń i sporządzenia prywatnego kosztorysu w kwocie 615, 00 zł. Zdaniem strony pozwanej koszty te nie pozostają w związku z wypadkiem drogowym z dnia 6 września 2014r. i nie były niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Nadto strona pozwana zarzuciła, że powódka nie jest uprawniona do dochodzenia całości odszkodowania. Powódka jest tylko współwłaścicielem samochodu marki H. (...), a zatem może uzyskać jedynie 1/2 odszkodowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 września 2014r w miejscowości D. na łuku drogi gminnej prowadzącej z drogi krajowej DK (...) w kierunku P. doszło do wypadku drogowego z udziałem powódki E. P. kierującej samochodem marki H. (...) nr rej. (...) i M. K. kierującej samochodem marki O. (...) nr rej. (...). Wymienione pojazdy, jadące z przeciwnych stron drogi zderzyły się ze sobą, w wyniku czego M. K. doznała obrażeń ciała w postaci złamania szyjki lewej kości ramiennej z przemieszczeniem odłamów. Pasażerem pojazdu H. (...) był M. P., mąż powódki.

Powołany w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komendę Powiatową Policji w B. pod sygn. akt RSD 620/14 biegły sądowy z zakresu techniki i kryminalistyki rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. P. S. stwierdził, że obie uczestniczki wypadku swoim zachowaniem przyczyniły się do zaistnienia zdarzenia.

Sąd Rejonowy w Brzesku wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015r. w sprawie sygn. akt II K 842/14 orzekł, że E. P. dopuściła się występku z art. 177§ 1 kk i postępowanie karne względem niej warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok.

Nadto Sąd Rejonowy w Brzesku wyrokiem z dnia 30 marca 2015r. w sprawie sygn. akt II W 186/15 uznał M. K. za winną popełnienia wykroczenia z art. 86§1 kw i wymierzył jej karę grzywny w kwocie 200, 00 zł.

Dowód:

- **notatka urzędowa KPP B. z dnia 6 września 2014r.- k. 12,**
- **odpis wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 22 stycznia 2015r. sygn. akt II K 842/14 – k. 13-14,**
- **odpis wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 30 marca 2015r. sygn. akt II W 186/15- k. 15,**
- **opinia biegłego sądowego z zakresu techniki i kryminalistyki rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. P. S. sporządzona w postępowaniu karnym do sprawy sygn. akt RSD 620/14 – k. 16-27,**
- **akta szkody nr (...), a w szczególności zalegające w nich: odpisy w/w wyroków, oświadczenia kierujących, dokumentacja fotograficzna,**
- **akta tut. Sądu sygn. II K 842/14, a w szczególności zalegające w nich: protokół oględzin samochodu powódki, szkic z miejsca wypadku, opinia dotycząca stanu technicznego samochodu powódki przez wypadkiem, materiał poglądowy z miejsca wypadku, opinia w sprawie ustalenia sprawcy wypadku, wyrok z dnia 22 stycznia 2015r,**
- **akta tut. Sądu sygn. II W 186/15, a w szczególności zalegający w nich wyrok z dnia 30 marca 2015r.**

W dacie wypadku, właściciel pojazdu marki O. (...) M. K. była objęta umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą ze stroną pozwaną (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) Spółka Akcyjna Oddział w P. (...) z siedzibą w W..

Dowód:

- akta szkody nr (...), a w szczególności zalegające w nich oświadczenie M. K..

Dopiero po zakończeniu postępowania karnego, w dniu 23 stycznia 2015 r powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej.

Strona pozwana pismem z dnia 24 lutego 2015r odmówił wypłaty odszkodowania powołując się na brak podstaw do przyjęcia winy za zaistniały wypadek drogowy po stronie kierującego pojazdem marki O. M. K.. Zdaniem strony pozwanej to powódka w całości ponosi winę za ten wypadek. Mimo powyższego strona pozwana wyceniła szkodę w pojeździe powódki na kwotę 18 667, 34 zł.

Dowód:

- pismo strony pozwanej z dnia 23 stycznia 2015r – k. 28,

- akta szkody nr (...), a w szczególności zalegające w nich: druk zgłoszenia szkody w pojeździe, kosztorys strony pozwanej, pismo strony pozwanej z dnia 23 stycznia 2015r.

Przed wytoczeniem powództwa, powódka jeszcze pismem z dnia 24 lipca 2015r. (doręczonym dnia 29 lipca 2015 r) wezwała stronę pozwaną do dobrowolnego uiszczenia kwoty dochodzonej pozwem tj. 16 322, 79 zł.

Po ponownej analizie dokumentacji, strona pozwana – uznając współwinę obu uczestniczek wypadku drogowego - pismem z dnia 3 września 2015r. (dzień wniesienia pozwu) przyznała odszkodowanie w kwocie **4 666,84 zł** oraz odsetki za zwłokę w wysokości **42,96 zł** (naliczone od kwoty 9 333, 68 zł za okres od dnia 14 sierpnia 2015 r do dnia 4 września 2015 r). Powyższa kwota stanowiła 50% bezspornej kwoty odszkodowania (1/4 z kwoty 18 667, 34 zł) z uwagi na brak dyspozycji wypłaty podpisanej przez drugiego właściciela pojazdu. Pismem z dnia 21 września 2015 r strona pozwana przyznała powódce tytułem odszkodowania dalszą kwotę **4 666,84 zł**. Zatem łącznie strona pozwana wypłaciła powódce tytułem odszkodowania kwotę 9 376,64 zł, w tym kwota 42,96 tytułem odsetek za zwłokę.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 24 lipca 2015r.wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 37-39,

- akta szkody nr (...), a w szczególności zalegające w nich: pisma strony pozwanej z dnia 3 września 2015r., kosztorys szkody, pismo strony pozwanej z dnia 21 września 2015r.

Przedmiotowy samochód marki H. (...) stanowi własność powódki i jej męża M. P., na prawach małżeńskiej wspólności ustawowej. Samochód ten został sprowadzony z USA jako używany, przed nabyciem przez powódkę był eksploatowany przez około 1 rok. Przed wypadkiem z dnia 6 września 2014r. samochód ten był naprawiany przez powódkę jeden raz- po zderzeniu z jeleniem, kiedy uszkodzeniu uległy tylne drzwi i błotnik. Samochód został naprawiony w autoryzowanym salonie (...) w N. z użyciem nowych, oryginalnych części, koszt tej naprawy wyniósł ok. 20 000, 00 zł i w całości został pokryty przez ubezpieczyciela.

W wyniku wypadku z dnia 6 września 2014r. w samochodzie marki H. (...) powstały uszkodzenia zderzaka przedniego, kraty wlotu powietrza, reflektora lewego, błotnika lewego przedniego, pokrywy komory silnika, opony koła lewego przedniego, wzmocnienia czołowego w części górnej lewej.

Koszt naprawy opisanych uszkodzeń składa się z trzech elementów: kosztów robocizny demontażu, montażu, naprawy blacharskiej, kosztów lakierowania wraz z materiałami lakierniczymi oraz kosztów części zamiennych. Dla przedmiotowego pojazdu, który występuje na rynku tylko w wersji amerykańskiej, istnieje bardzo ograniczony katalog części alternatywnych.

Powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej i bezpieczeństwa ruchu drogowego mgr inż. J. S. stwierdził, że rynkowy koszt naprawy uszkodzonego pojazdu H. (...) nr rej (...) z uszkodzeń, które powstały w wyniku wypadku drogowego z dnia 6 września 2014r., w specjalistycznym zakładzie naprawczym, przy użyciu części zamiennych oryginalnych, wynosi **36 471,89 zł brutto**. W przypadku użycia części zamiennych oryginalnych i alternatywnych koszt ten wyniósłby 31 962,05 zł brutto. Jednak biegły dodał, że technologia producenta nie dopuszcza w naprawie opisanego samochodu stosowania części alternatywnych, a w przypadku ich zastosowania odbywa się to zawsze na ryzyko właściciela pojazdu. Biegły stwierdził także, że zamontowanie nowych, oryginalnych części zamiennych nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu marki H. (...) do wartości tego samochodu sprzed szkody.

Dowód:

- **akta tut. Sądu sygn. II K 842/14, a w szczególności zalegające w nich: protokół oględzin samochodu powódki, opinia dotycząca stanu technicznego samochodu powódki przez wypadkiem,**

- **prywatna kalkulacja naprawy – k. 29-36,**

- **akta szkody nr (...), a w szczególności zalegające w nich: dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu, prywatna kalkulacja naprawy,**

- **opinia sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i bezpieczeństwa drogowego mgr inż. J. S. z dnia 25 czerwca 2016r. wraz z pisemnym stanowiskiem biegłego na zarzuty z dnia 3 września 2016r. – k. 83-109, 134.**

- **zeznania świadka M. P. – k. 69.**

Samochód marki H. (...) nadal jest zepsuty, znajduje się w warsztacie samochodowym, części niezbędne do naprawy zostały zamówione w USA.

Przed wypadkiem samochód ten służył powódce – która jest lekarzem rodzinnym – do celów zawodowych, dojeżdżała nim do pacjentów.

Dowód:

- **zeznania świadka M. P. – k. 69.**

Celem dochodzenia wypłaty należnego odszkodowania od strony pozwanej, powódka zwróciła się do rzeczoznawcy majątkowego inż. J. P., który oszacowała szkodę w samochodzie marki H. (...) na kwotę 32 645,58 zł.

Za oględziny, ustalenie uszkodzeń i wycenę szkody rzeczoznawca policzył sobie wynagrodzenie w kwocie **615, 00 zł**, które powódka uiściła.

Dowód:

- **prywatna kalkulacja naprawy – k. 29-36,**

- **faktura VAT z dnia 1 lipca 2015 r – k. 40,**

- **akta szkody nr (...), a w szczególności zalegająca w nich prywatna kalkulacja naprawy.**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, opinii biegłego sądowego oraz zeznań świadka.

Przedłożone przez strony dokumenty, w tym dokumenty pochodzące z akt szkody czy akt spraw karnych, dotyczyły przebiegu zdarzenia z dnia 6 września 2014 r, jego skutków i przebiegu procesu likwidacji szkody. Sąd uznał te dokumenty, jako niekwestionowane, za wiarygodne.

Jeżeli chodzi o kosztorys strony pozwanej oraz ten sporządzony na zlecenie powódki, to przedstawiały one wycenę szkody w niższej wysokości niż ta wynikająca z opinii biegłego sądowego. Należy jednak podkreślić, że kosztorysy stron stanowiły raczej kalkulacje wstępne, bez uwzględnienia wszystkich aspektów naprawy. Dla Sądu miarodajną była wycena szkody zawarta w opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i bezpieczeństwa drogowego mgr inż. J. S.. Biegły - w sposób obiektywny – dokonał oględzin pojazdu, określił zakres i wartość szkody, a także ocenił wpływ zastosowania nowych, oryginalnych części na wartość rynkową tego pojazdu w stosunku do tej sprzed wypadku. Biegły przeprowadził także wywiad u przedstawicieli producenta H. w P., co pozwoliło mu na stwierdzenie, że technologia producenta nie dopuszcza do stosowania w naprawie tego typu samochodów części alternatywnych. Nadto biegły stwierdził, że użycie do naprawy przedmiotowego pojazdu części oryginalnych nie spowoduje wzrostu jego wartości. W ocenie Sądu opinia ta jest pełna, jasna i logiczna, sporządzona przez osobę, która zna rynek samochodowy, posiada odpowiednie kwalifikacje, wiedzę i doświadczenie, dlatego w całości ją podzielił.

Sąd w całości dał wiarę świadkowi M. P., który przedstawił zakres szkód w samochodzie marki H. (...) wynikłych na skutek zdarzenia z dnia 6 września 2014r., proces jego naprawy, a także opisał stan pojazdu przed szkodą. Świadek przyznał, że wymieniony samochód był używany prawie wyłącznie przez powódkę. Zeznania świadka były wyważone, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z opinią biegłego.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie Powódka E. P. domagała się od strony pozwanej (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) Spółka Akcyjna Oddział w P. z siedzibą w W. – jako ubezpieczyciela współsprawcy wypadku –odszkodowania za szkodę w samochodzie marki H. (...), która nastąpiła na skutek wypadku drogowego z dnia 6 września 2014 r.

Na wstępie należy odnieść się do zarzutu strony pozwanej co do braku zdolności procesowej podmiotu oznaczonego pierwotnie w pozwie jako strona pozwana.

Jak trafnie zauważyła strona pozwana, z dniem 1 stycznia 2016 r weszła w życie ustawa z dnia 11 września 2015 r o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracji (Dz. U. z 2015 r Nr 1844). Zgodnie z art. 11 powołanej ustawy, wskazanie w piśmie procesowym oddziału zagranicznego zakładu ubezpieczeń jako strony postępowania dotyczącego roszczenia wynikającego z działalności zagranicznego zakładu ubezpieczeń wykonywanej na terytorium RP przez oddział jest jednoznaczne ze wskazaniem jako strony tego postępowania zagranicznego zakładu ubezpieczeń.

Przedmiotowa sprawa została jednak wszczęta przed dniem 1 stycznia 2016 r, a zatem miały do niej zastosowanie przepisy poprzednio obowiązującej ustawy o działalności ubezpieczeniowej, które nie zawierały opisanej regulacji. Zgodnie z art. 105 i 106 oraz art. 131 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, zagraniczny zakład ubezpieczeń nie pochodzący z państwa UE, wykonujący działalność ubezpieczeniową na terytorium RP, musi mieć formę prawną głównego oddziału, który może nabywać prawa i zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywanym, a zatem jest tzw. niepełną osobą prawną. Taki oddział musi także uzyskać zezwolenie (...) na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej na terytorium RP. Natomiast zagraniczny zakład ubezpieczeń pochodzący z państwa członkowskiego UE, może wykonywać na terytorium RP działalność ubezpieczeniową przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach unijnej zasady swobody świadczenia usług, jeżeli uzyskał odpowiednie zezwolenie na tę działalność w państwie UE, w którym ma siedzibę. Z powyższego wynika, że w przypadku zagranicznego zakładu ubezpieczeń pochodzącego z państwa członkowskiego UE zdolność procesową ma tylko ten zakład, a nie oddział działający na terytorium RP.

Owszem zgodnie z art. 199 § 1 pkt 3 kpc sąd odrzuca pozew jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej albo jeżeli powód nie ma zdolności procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy albo jeżeli w składzie organów

jednostki organizacyjnej będącej powodem zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie. Sąd jednak odrzuci pozew dopiero wówczas, gdy brak ten nie będzie uzupełniony zgodnie z przepisami kodeksu. Art. 70 § 1 kpc stanowi bowiem, że jeżeli braki w zakresie zdolności sądowej lub procesowej albo w składzie właściwych organów dają się uzupełnić, sąd wyznaczy w tym celu odpowiedni termin.

Wątpliwości co do prawidłowego oznaczenia strony pozwanej w przedmiotowej sprawie zrodziły się w wyniku złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty. Powód podnosił, że w KRS wpisana jest (...) Spółka Akcyjna Oddział w P. z siedzibą w W., mająca status oddziału zagranicznego przedsiębiorcy, a w konsekwencji może nabywać prawa i zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywany. Strona pozwana podnosiła, że wymieniony Oddział jest tylko oddziałem zagranicznego zakładu ubezpieczeń z terenu państwa członkowskiego UE i nie posiada zdolności sądowej.

W literaturze dotyczącej problematyki przekształceń podmiotowych w procesie cywilnym podkreśla się, że należy odróżnić niewłaściwe oznaczenie strony od niewłaściwego doboru podmiotów procesu. Do sytuacji wskazanej jako pierwsza może np. dojść gdy powód, nie orientując się kto, według przyjętej konstrukcji prawnej, powinien być stroną, wskazał jako pozwanego jednostkę organizacyjną osoby prawnej, zamiast tej osoby. W takich przypadkach nie ma przeszkód, aby naprawić występującą wadę w drodze sprostowania oznaczenia strony. W wyniku sprostowania następuje bowiem jedynie uzupełnienie lub skonkretyzowanie pierwotnego oznaczenia strony. Sprostowanie to nie prowadzi do zmiany podmiotowej - stroną procesu pozostaje ten sam podmiot, tyle tylko, że teraz już prawidłowo oznaczony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1.04.2003r., II CKN 1422/00, LEX nr 583950).

Z powyższą sytuacją sprostowania oznaczenia strony pozwanej mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie i z tego względu złożone powództwo nie powinno zostać odrzucone. Należy dodać, że sama strona pozwana wprowadza w błąd swoich klientów (może to jest celowe działanie?), bo nawet w odpowiedzi na pozew i dalszych pismach procesowych podaje swoje oznaczenie jako (...) Spółka Akcyjna Oddział w P. z siedzibą w W..

Ostatecznie strona pozwana nie kwestionowała tego, że ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w samochodzie marki H. (...) na skutek wypadku drogowego z dnia 6 września 2014 r, skoro wypłaciła powódce część odszkodowania.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2016 r Nr 2060) posiadacz pojazdu mechanicznego obowiązany jest zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia, o czym stanowi art. 34 ust. 1 powołanej ustawy. Dalej art. 36 ust 1 tej ustawy stanowi, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, współsprawca wypadku drogowego z dnia 6 września 2014 r M. K. kierująca samochodem marki O. (...) zawarła umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu ze stroną pozwaną. Wobec powyższego strona pozwana obowiązana jest do wypłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną tym pojazdem, czyli szkodę w samochodzie osobowym marki H. (...) własności powódki.

Dalej należało uznać, że skoro strona pozwana wypłaciła powódce 50% wyliczonej przez siebie kwoty odszkodowania, to nie podtrzymała zarzutu kwestionującego prawo powódki do dochodzenia całości odszkodowania.

Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, samochód H. (...) stanowi majątek wspólny powódki i jej męża M. P., ale to powódka wyłącznie korzystała z tego samochodu w celach zarobkowych. Powódka jest lekarzem rodzinnym i wymienionym samochodem dojeżdżała do pracy poza swoim miejscem zamieszkania oraz na wizyty domowe.

Zgodnie z art. 36 kro oboje małżonkowie są obowiązani współdziałać w zarządzie majątkiem wspólnym, nadto każdy z małżonków może samodzielnie zarządzać tym majątkiem, w szczególności wykonywać czynności zmierzające do zachowania tego majątku. Niewątpliwie dochodzenie odszkodowania za szkodę w majątku wspólnym stanowi czynność zachowawczą, o jakiej mowa powyżej. Nadto przedmiotami majątkowymi służącymi małżonkowi do wykonywania zawodu lub prowadzenia działalności zarobkowej małżonek zarządza samodzielnie, jak stanowi art. 36 § 3 kro. Na wniesienie pozwu o zapłatę odszkodowania w takiej sytuacji zgoda współmałżonka nie jest wymagana, nie jest to czynność objęta katalogiem z art. 37 kro. Zawsze współmałżonek może sprzeciwić się czynności zarządu majątkiem wspólnym zamierzonej przez drugiego małżonka - jak stanowi art. 36¹ kro – ale w przedmiotowej sprawie współmałżonek powódki M. P. był słuchany nawet jako świadek, w pełni popiera powództwo wniesione przez powódkę.

Ostatecznie w przedmiotowej sprawie sporna była wysokość odszkodowania dochodzonego przez powódkę. Strona pozwana twierdziła, że powódce należy się 50% z kwoty przez nią wyliczonej tj. 50% z kwoty 18 667, 34 zł = 9 333, 68 zł. Natomiast powódka domagała się 50% z kwoty wyliczonej przez biegłego sądowego tj. 50% z kwoty 36 471, 89 zł = 18 235, 95 zł po odjęciu wypłaconej kwoty 9 333, 68 zł = 8 902, 27 zł (6 989, 11 zł + 1 913, 16 zł).

Zgodnie z art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Przywrócenie do stanu pierwotnego w drodze restytucji naturalnej jest dokonywane zasadniczo przez osobę trzecią lub samego poszkodowanego. Ubezpieczyciel, jako odpowiedzialny gwarancyjnie za sprawcę szkody, pokrywa koszty restytucji – wypłaca odszkodowanie pieniężne. Niemniej jednak odszkodowanie to winno wystarczyć na pokrycie kosztów naprawy samochodu celem przywrócenia go do stany poprzedniego.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu (używalności i jakości), jaki istniał przed wypadkiem. Przywrócenie stanu poprzedniego wiąże się z reguły z koniecznością wymiany uszkodzonych części pojazdu, niejednokrotnie części te były już eksploatowane. Rodzi się zatem pytanie, czy przywrócenie stanu poprzedniego sprzed wyrządzenia szkody wyłącza użycie części nowych, a ewentualnie czy przy użyciu części nowych koniecznym jest pomniejszenie odszkodowania o stopień zużycia części. Odpowiadając na to pytanie, należy podkreślić, że przywrócenie do stanu sprzed wypadku pojazdu jako całości oznacza to, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić komfort jazdy w taki stopniu jak przed wypadkiem. Konieczność wymiany uszkodzonych części stanowi normalne działanie mające na celu przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku. Na pierwszy rzut oka wydaje się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nieraz przez znaczny okres, nową częścią spowoduje, że właściciel pojazdu zyskuje. Ale nie jest to trafny wniosek, albowiem wymieniona część po połączeniu z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów całości. Oczywistym jest, że gdy pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego wartość – cena ulega obniżeniu, nie ma znaczenia, że zamontowano w nim części nowe. Istnieje też duże prawdopodobieństwo, że w związku z powyższym okres eksploatacji części nowej użytej do naprawy uszkodzonego pojazdu będzie krótszy, niż gdyby została zamontowana w samochodzie nowym. Nie wiadomo także, czy dotychczasowa część, gdyby nie została uszkodzona, mogła służyć jeszcze przez pewien okres czasu, nawet zbliżony od okresu eksploatacji części nowej. Nadto zamontowanie części używanych, czy nieoryginalnych, na które nie ma z reguły gwarancji lub jest znaczenie krótsza, mogłoby prowadzić do zmniejszenia bezpieczeństwa w korzystaniu z pojazdu, co z kolei rodziłoby ryzyko powstania kolejnych szkód, które wiązałyby się z dalszymi następstwami także dla zdrowia i życia użytkowników pojazdu (por.: uchwała 7 sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r III CZP 80/11).

Zatem odszkodowania obejmuje koszty nowych części i materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Jeżeli jednak ubezpieczyciel wykaże, że przywracanie stanu poprzedniego doprowadziło do poprawy standardu technicznego pojazdu, istotnej zmiany wartości pojazdu albo naprawa dotyczyła uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, odszkodowanie winno ulec obniżeniu.

Biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej i bezpieczeństwa drogowego mgr inż. J. S. wyliczył, iż koszt naprawy uszkodzonego samochodu marki H. (...), przy użyciu nowych, oryginalnych części, wyniesie 36 471,89 zł. Biegły podkreślił, że przedmiotowy pojazd marki H. (...) występuje na rynku wyłącznie w wersji amerykańskiej, a katalog części alternatywnych niezbędnych do naprawy jest bardzo ograniczony. Już sam fakt, że koniecznym jest sprowadzenie oryginalnych części z USA stanowi niedogodność, a przy tym, co oczywiste, musi generować większe koszty. Nie należy jednak tylko z tego powodu nakładać na powódkę obowiązku poszukiwania części alternatywnych, których zamontowanie niesie ryzyko polegające na zmniejszeniu bezpieczeństwa przy korzystaniu z pojazdu. Określając wpływ zastosowania nowych, oryginalnych części na wartość samochodu marki H. (...) biegły wziął pod uwagę korektę z tytułu wcześniejszej naprawy i stwierdził, że użycie nowych, oryginalnych części nie doprowadzi do wzrostu wartości tego pojazdu do wartości sprzed szkody.

Reasumując, strona pozwana obowiązana była do wypłaty na rzecz powódki odszkodowania w kwocie stanowiącej 50% z kwoty 36 471, 89 zł, a to 18 235, 95 zł. Strona pozwana po wniesieniu pozwu wypłaciła powódce w dwóch transzach tytułem odszykowania kwotę 9 333, 68 zł. Zatem do zapłaty tytułem odszykowania na rzecz powódki pozostała jeszcze kwota **8 902, 27 zł (7 604,11 zł + 1 298, 16 zł)**, którą Sąd zasądził w całości.

Nadto powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie. Zgodnie z art. 817 § 1 kc oraz art. 14 ust. 1 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Powódka zawiadomiła stronę pozwaną o szkodzie dopiero z chwilą wydania wyroku w jej sprawie, tj. dnia 23 stycznia 2015 r. Zatem odsetki za opóźnienie należało liczyć od dnia 23 lutego 2015 r, a powódka żądała odsetek także od daty późniejszej. Wobec powyższego zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie:

- do kwoty 7 604,11 zł przyznanej tytułem odszkodowania od dnia 23 lutego 2015r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 298, 16 zł przyznanej tytułem odszkodowania od dnia od dnia 30 sierpnia 2016r. (dzień po dniu doręczenia pisma zawierającego rozszerzenie pozwu) do dnia zapłaty,

a także odsetki ustawowe od wypłaconych już kwot, a to:

- **odsetki ustawowe od kwoty 4 666,84 zł** od dnia 23 lutego 2015r. do dnia 13 sierpnia 2015r. (strona pozwana wypłaciła odsetki ustawowe od powyższej kwoty za okres od 14 sierpnia 2015 r do 4 września 2015 r),

- **odsetki ustawowe od kwoty 4 666,84 zł** od dnia 23 lutego 2015r. do dnia 13 sierpnia 2015r. (strona pozwana wypłaciła odsetki ustawowe od powyższej kwoty za okres od 14 sierpnia 2015 r do 4 września 2015 r) oraz od dnia 5 września 2015r. do dnia 21 września 2015r.

Nadto Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę **615, 00 zł** tytułem zwrotu kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy. Sąd uznał, że wymieniona kwota stanowi uzasadnione i celowe koszty dochodzenia powództwa przed Sądem. Należy podkreślić, że strona pozwana na dzień wniesienia pozwu nie wypłaciła powódce odszkodowania w żadnej w wysokości, a wręcz przeciwnie – twierdziła, że takie odszkodowania powódce się nie należy. Zatem powódka przed wniesieniem do Sądu sprawy o wypłatę odszkodowania, musiała wyliczyć to odszkodowanie, a nie dysponując wiedzą specjalistyczną, musiała w tym zakresie skorzystać z pomocy fachowca – rzeczoznawcy. Od wymienionej kwoty, jako od kosztów procesu, odsetki za opóźnienie w zapłacie nie były należne.

W tym stanie rzeczy na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc.

Powódka tylko w nieznacznym stopniu uległa stronie pozwanej (w zakresie odsetek), a określenie sumy należnej powódce zależało od obrachunku i oceny Sądu. Powódka częściowo cofnęła pozew, ale strona pozwana wypłaciła pierwszą transzę odszkodowania dopiero po wniesieniu pozwu do Sądu (w dniu wniesienia pozwu wydano decyzję

przyznającą powódce kwotę 4 666, 84 zł tytułem odszykowania). Wobec powyższego powódce należał się zwrot kosztów procesu w całości.

Na koszty poniesione przez powódkę - oprócz kwoty 615,00 zł – złożył się także: opłata sądowa od pozwu w łącznej kwocie 943, 00 zł (817, 00 zł, 30, 00 zł, 96, 00 zł), wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2 400, 00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17, 00 zł i zaliczka uiszczona na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 800, 00 zł – łącznie **4 160, 00 zł**.

Należy wyjaśnić, że wynagrodzenie biegłego w kwocie 1 061, 72 zł zostało uiszczone z zaliczki wpłaconej przez powódkę – która została skonsumowana w całości – oraz częściowo w kwocie 261, 72 zł z zaliczki wpłaconej przez stronę pozwaną.

Sąd nie znalazł podstaw, aby zasądzić na rzecz powódki koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości podwójnej stawki minimalnej. Przede wszystkim większa liczba rozpraw była spowodowana rozszerzeniem powództwa w toku postępowania oraz błędami, także rachunkowymi, w pismach strony powodowej.

SSR Agata Gawłowska-Sobusiak